

at kigge på de instrumenter, som vi har været med til at indføre.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren.

Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er fru Pia Kristensen.

Kl. 15.00

Pia Kristensen (DF):

Hvor mange familier i Danmark kan man egentlig betegne som fattige? Jeg synes, det er et uklart spørgsmål. Der er familier, som er i en sårbar økonomisk situation, det ved vi, men betyder det absolut, at man er fattig? Jeg ved, at der er familier, der vil betakke sig for at blive kaldt for fattige. Her tænker jeg på familier, der har valgt kun at have en lønindtægt. Man har valgt, at faren tjener pengene, mens moren går derhjemme på heltid og passer børnene. Der er ikke råd til tivoliture, biografbilletter, til fritidsaktiviteter. Der er nogle afsavn forbundet med det, men familierne føler sig altså ikke fattige af den grund.

Set i et internationalt perspektiv så eksisterer fattigdom ikke i Danmark. Danmark er et rigt land, økonomisk og materielt hører den danske befolkning til blandt de allerbedst stillede i verden. Vores børn går ikke sultne i seng, de har tøj på kroppen, og de har tag over hovedet. Og hvis et barn mistrives i familien, så griber de sociale myndigheder ind og sikrer, at barnet får en opvækst under trygge forhold.

Vi har en sociallovgivning, der sikrer, at alle, der har behov for økonomisk støtte, får en rimelig ydelse uanset årsagen til behovet. Dansk Folkeparti ved godt, at der er borgere, der må kæmpe for at få det, de har ret til. Der er kommuner, der simpelt hen tolker lovgivningen efter for godtbeholdende.

Socialpolitikken har siden midten af 1990'erne været præget af ønsket om at føre en aktiv socialpolitik. Der er skiftet fokus fra passiv forsørgelse til et forsøg på at fastholde allerede ansatte og integrere sociale klienter på arbejdsmarkedet. Så man kan godt sige, at arbejdsmarkedets partier er blevet meget centrale aktører i socialpolitikken. Og de politiske målsætninger om at bekæmpe marginalisering betyder, at der fortsat skal ske en udbygning af den aktive linje i socialpolitikken.

Der er selvfølgelig dem, der vil sige, at den supplerende kontanthjælpsydelse er utilstrækkelig, og som ønsker, at der skal indføres en fat-

tigdomsgrænse. Man kan så sætte spørgsmålstegn ved, hvad grænsen skal være, for det er faktisk ikke så let at sætte en fattigdomsgrænse. Det handler nemlig ikke kun om økonomi.

Overalt handler fattigdom om mangel på muligheder, ikke bare i forhold til at bruge penge, men også i en række andre valg i tilværelsen. Det sagde forfatteren Knud Vilby, da han sidste år talte om kampen mod fattigdommen på Kirkens Korshærs årsmøde. Han understregede, at fattigdom i Danmark ikke kan sammenlignes med fattigdom i et udviklingsland. Fattigdom er noget forskelligt fra samfund til samfund.

Derfor er det at opstille en officiel fattigdomsgrænse ikke nogen let sag, for hvilke kriterier skal man have med, hvis man ikke alene skal nøjes med de økonomiske kriterier?

Fattigdom er noget relativt, og fattigdom kan ikke anskues ud fra en økonomisk indkomst. Adgang til sundhedsydelser, uddannelse og sociale ydelser, en basal infrastruktur og sårbarhed over for økonomiske kriser og social udstødelse hører også med. Fattigdom forbindes også med afmagt, mangel på selvrespekt og ensomhed samt sårbarhed over for belastninger og pludselige forandringer.

Det er den situation, mange socialt udsatte befinder sig i. Det er vigtigt, at vi ikke betragter dem som sociale tilfælde. De socialt udsatte skal have adgang til arbejdsmarkedet på lige fod med alle andre, også selv om det tager lidt længere tid. Vi må ikke opgive dem og betragte dem som andenrangsborgere. Vi må udvise tålmodighed og sætte ind med de hjælpeforanstaltninger, der følger med.

Dansk Folkeparti mener faktisk, at vi har taget mange initiativer i den rigtige retning. I misbrugsfamilier er pengene ofte små, og børnene er specielt udsatte. Derfor har vi også afsat mange penge i satspuljen til udsatte børn og unge.

I forbindelse med finanslovaftalen er der indgået aftaler både med Kristendemokraterne og SF om, at der skal afsættes penge til at støtte børn i vanskeligt stillede familier i forbindelse med idrætsaktiviteter.

Der er også sat penge af, 50 mio. kr. hvert år i de kommende 4 år, til en yderligere indsats for de svage grupper. Det drejer sig om en styrkelse af den beskæftigelsesmæssige indsats på væresteder, indførelse af en vikarordning for socialt udsatte, mulighed for hel eller delvis eftergivelse af gæld og forbedring og udbygning af skæve huse til skæve eksistenser.